

Я також сподіваюсь, що знання, почерпнуті з цієї книжки, змінять ваше життя на краще. Дитяче відчуття дива та захвату від того, що ви знайдете на цих сторінках, допоможе вам стати людиною, якою ви завжди хотіли бути. Дякую, що вдостоїли мене честі поділитися з вами цією інформацією. Я бажаю вам життя, сповненого можливостей, радості та миру. Маю надію, що ви також докладетеся до розбудови нового світу.

— Робін Шарма

1 ПОЧАТОК НОВОГО

«Час від часу кубічний сантиметр шансу з'являється перед очима кожного з нас, незалежно від того, воїни ми чи ні. Різниця між звичайною людиною і воїном полягає лише в тому, що воїн знає про цей кубічний сантиметр шансу і знає, що одне із завдань воїна — бути завжди наготові, завжди чекати».

— Карлос Кастанеда

Я ще ніколи в житті не відчував такого болю. З моєї правої руки пульсувала кров, забризкуючи мою білосніжну сорочку. Це був ранок понеділка, і в моїй голові гвіздком стирчала лише одна думка: це не найкращий день, щоб померти.

Лежачи нерухомо у своїй машині, я був вражений навколишньою тишею. У вантажівці, яка щойно в мене в'їхала, ніхто навіть не ворухився. Свідки, що зібралися на місці події, виглядали нажаханими. А транспортний рух на дорозі повністю завмер. Усе, що я міг чути, — це шелест листя на деревах, що вишикувалися вздовж дороги.

До мене підбігли двоє перехожих, сповіщаючи, що допомога вже близько і що мені краще не ворушитись. Один із них схопив мою руку і почав молитися: «Господи, допоможи цьому чоловікові. Прошу, захисти його». За кілька хвилин місце аварії оточила кавалькада карет «швидкої допомоги», пожежних і патрульних машин з увімкненими сиренами. Здавалося, що то була вповільнена зйомка — все, що відбувалося, прокручувалося дуже повільно. Коли рятівники почали методично виконувати свою роботу — демонструючи граційну спритність в екстремальних умовах, — мене охопило дивне відчуття умиротворення. Я ніби був стороннім спостерігачем і дивився на все це звідкись згорі.

Наступне, що я пригадую, — як прокинувся в лікарняній палаті, де пахло свіжими лимонами та хлоркою. Ніколи не забуду цього запаху. Мое тіло було перебинтоване, а обидві ноги — в гіпсі. Руки майже скрізь були вкриті синцями.

— Містере Валентайн! — привітала мене гарненька молода медсестричка. — Не можу повірити, що ви прокинулись! Зараз я викличу лікаря, — сказала вона, гарячково набираючи номер на встановленому біля мого ліжка телефоні внутрішнього зв'язку.

Коли вона поклала слухавку, я прохрипів:

— Кличте мене Джеком, — я намагався поводитися невимушено у такій серйозній ситуації. — Де я?

— Ви у шпиталі Лейкв'ю, Джеку. Це відділ реанімації. Минулого тижня ви потрапили в жахливу аварію. Щиро кажучи, вам дуже пощастило, що ви взагалі залишилися живим.

— А я живий? — несміливо запитав я.

— Авжеж, — відповіла медсестра з натягнутою усмішкою, розглядаючи медичну карту, що була прикріплена в ногах

до мого ліжка. — У вашу машину ввігналася вантажівка, після чого ви впали у кому. Парамедики, які вас сюди привезли, не могли повірити, що ви вижили в цій аварії. Та хай там як, наразі єдине, що має вас турбувати, аби загоїлися ці жахливі рани і зрослися зламані ноги. Усе буде гаразд — я вже казала, вам неймовірно поталанило.

Талан — це слово я ніколи із собою не пов'язував, проте за цих обставин із нею важко було не погодитись. Мені пощастило залишитися живим.

— А чому в цій палаті нікого немає? — поцікавився я, роззираючись навколо. — Якась компанія мені зараз не завадила б.

— Ви лише кілька хвилин тому прийшли до тями, Джеку. Розслабтесь і подихайте спокійно. Не рухайтесь. Лікар ось-ось прийде, він дуже за вас хвилювався.

День спливав, а мене весь цей час оглядали, заспокоювали та підбадьорювали нескінченні потоки лікарів і медсестер, тож я почав повною мірою усвідомлювати, якою серйозною була та аварія. Водій вантажівки загинув на місці, і мій лікар відверто зізнався, що й не сподівався на моє опритомнення. «У моїй практиці ще не було подібних випадків», — безапеляційно заявив він.

У мене ж було відчуття, що все це сталося не випадково. Усе має якусь причину, в житті не буває несподіванок — упевнений, що ви вже чули про це колись. Однак тепер я особисто пересвідчився у тому, що наш дивовижний всесвіт не лише сповнений розуму, але й дуже дружній до нас. Цей світ хоче, щоб ми прожили довге

життя. Він хоче, щоб ми були щасливими. І хоче бачити нас переможцями.

Тихий внутрішній голос (уперше я почув його у цій лікарняній палаті, але й надалі він заспокоюватиме мене у найскладніших і найнебезпечніших ситуаціях) нашіптував мені, що зараз має статися щось дуже значуще і що те, що станеться зі мною в наступних кілька днів і тижнів, не лише докорінно змінить моє життя, а й вплине на життя багатьох інших людей. Він сказав мені, що все найкраще чекає на мене попереду.

Гадаю, більшість із нас просто не чують цього тихого, але мудрого внутрішнього голосу. Глибоко всередині нас, у наших душах ховаються відповіді на всі найважливіші питання. Кожен із нас знає про себе всю правду і те, що потрібно зробити, аби покращити своє життя. На жаль, більшість із нас втратили зв'язок із цим природним джерелом чистої мудрості через надмірну кількість життєвих перешкод і хаос, що панує навколо. Але я думаю, що коли ми отримуємо час для тиші, спокою та усамітнення, голос правди починає звучати. І що більше я дослухався до його порад, то кращим ставало моє життя.

Було вже пів на десяту вечора, коли санітар вкотив до моєї палати ще одного пацієнта. Я зрадів товариству й одразу підвів голову, щоб бодай мигцем поглянути на свого нового сусіда. Це був чоловік похилого віку, певно, років сімдесяти п'яти. Він мав густу сиву шевелюру, зачесану назад у стильний спосіб, а коричневі цятки на його обличчі свідчили про довгий час перебування на сонці. Хворобливий вигляд цього чоловіка й утруднене дихання вказували на тяжку хворобу. Також я помітив, що йому щось докучає, — він, не розплющуючи очей, стиха застогнав, коли санітар допоміг йому перебраться на ліжко.

Хвилин за десять цей пацієнт повільно розплющив очі. Я був вражений: його сяючі сліпучо-блакитні очі випромінювали найсвітлішу радість, мене аж дрижаки взяли. Я одразу відчув, що переді мною людина глибокої мудрості — рідкісна якість у нашому світі швидких рішень та легковажного ставлення до життя. Я відчув присутність Майстра.

— Доброго вечора, — прошепотів він тихим, але сповненим гідності голосом. — Схоже, нам доведеться пробути тут якийсь час разом.

— Авжеж, це не найкраще місце, щоб провести тут вечір п'ятниці, чи не так? — відповів я з теплою усмішкою. — Мене звати Джек, — я підніс руку у вітальному жесті. — Джек Валентайн. Десять тижнів тому я потрапив у дуже серйозну автомобільну аварію, і лікарі вирішили, що я маю провести певний час у цьому ліжку. Я почувався вельми самотнім весь цей день, тож дуже радий знайомству з вами, сер.

— Я також радий познайомитися з тобою, Джеку. Мене звуть Кел. Ось уже сім місяців я у цій лікарні, у різних її відділеннях. Пройшов уже стільки різноманітних обстежень і лікувальних процедур, що складно й уявити. Боюсь, що коли й далі так піде, то я звідси вже ніколи не виберусь, — спокійно повідомив він, звівши очі до стелі. Після невеличкої паузи він продовжив: — Я потрапив сюди зі скаргами на шлунок, гадаючи, що просто з'їв щось не те. А за шість днів мені вже робили хіміотерапію.

— Рак? — запитав я, намагаючись промовити це слово якомога більш співчутливим тоном.

— Так. Коли лікарі його виявили, він уже поширився по всьому моему тілу. Він у моїх легенях, у моему животі, а тепер вже й у моїй голові, — повідомив він, пригладжуючи

тремтячою правою рукою скуйовджене волосся. — Та хай там як, — продовжив він задумливим тоном, — я прожив доволі довге життя порівняно з іншими людьми. Я виріс у злиднях, мати виховувала мене сама. Якою ж дивовижною жінкою вона була!

— Моя так само, — вставив я.

— Я думаю про свою матір щодня, — вів далі Кел. — Вона була чутливою, напористою і сильною, ніби щойно коване залізо. Вірила в мене, як ніхто інший, заохочувала мене ставити перед собою визначні цілі й мати великі мрії. Її любов до мене була безкорисною, а лише така любов і є справжньою, Джеку. Часом я згадую слова Віктора Гюго: «Найбільше щастя в житті — знати, що нас люблять». А ця неймовірна жінка мене любила. Ти не заперечуватимеш, якщо я розповім тобі свою історію?

— Ні, зовсім ні, — відповів я. — Мені цікаво буде почути.

— Добре. Що ж, моє дитинство було простим, але радісним. Літо я проводив, купаючись голяка у ставку, а зиму — біля палаючого вогню, слухаючи різні історії та читаючи цікаві книжки. Моя мама прищепила мені любов до книжок.

— Я також люблю книжки, — відповів я. — Мені не дуже подобалося ходити до школи, а книжки я обожаював.

— Зі мною було те саме. Як мудро зауважив великий мислитель Юда Ібн Тіббон: «Нехай твої книжки стануть твоїми друзями. А полиці та книжкові шафи стануть прогулянковими майданчиками й садами твого задоволення».

— Чудові слова, Келе.

— У школі мені було нудно, — продовжив він, — але я знайшов стимул у книжках. Я ніколи не забуду слова матері про те, що якась одна думка з книжки може змінити все моє життя. Річ у тім, казала вона, що ми просто не знаємо,

в якій саме книжці міститься та думка, що здатна пробудити нас! Вона радила мені ніколи не припиняти пошуків цієї книжки. А щойно я її знайду, то маю виявити мужність і діяти відповідно до цієї ідеї, втілюючи її в життя. Джеку, ти казав, що любиш читати, тож я насмілюся поділитися з тобою ще однією невеличкою цитатою про силу читання.

— Зробіть таку ласку.

— «Якщо ти купляєш більше книжок, ніж можеш прочитати, то це означає, що твоя душа прагне безкінечності, а це прагнення — єдине, що вирізняє нас з-поміж інших божих істот». Це слова Едварда Нортонна, ви мали вивчати його творчість у старших класах, — додав Кел, влаштовуючись зручніше в ліжку. — Хоч як би там було, та ставши трохи старшим, я вступив до військової академії, щоб отримати освіту та пройти військову підготовку. Мама не хотіла, щоб я від'їжджав, але я отримав стипендію і це був мій щасливий квиток, шанс позбутися злигоднів, у яких я виріс. Після академії я вступив у коледж, і там, у перший же день, закохався у 18-річну крихітку із золотавим волоссям та шкірою кольору слонов'ячої кістки. Ми познайомилися на лекціях з історії, і це було справжнє кохання з першого погляду. Я знав, що ми створені одне для одного. Боже, як я любив Грейс — таку невинну і привітну. Я навіть мріяти не міг про кращу людину, яка супроводжувала б мене на життєвому шляху.

— Мою матір також звали Грейс, — зауважив я.

— Хіба не прекрасне ім'я, Джеку?

— Так, воно дивовижне.

— Після того як ми з Грейс одружилися, у нас народилася дитина, це був хлопчик. Я так любив мого малюка. То був для нас особливий час. У нас було все найкраще, що може бути в житті, — радість, сміх, кохання. Приблизно тоді ж